

PineBook

5

ผีดูดวิญญาณ

ยม력으로 완전범죄

พลิกวงจร

บทที่ 81 วันนี้ขอบคุณมากนะคะ คุณอัยการจอน

ร้านกาแฟหน้าสำนักงานอัยการเขตใต้

เป็นสถานที่นัดพบของจอนมินซองและลีฮเยซอน

เขาเลือกสถานที่ที่คุ้นเคยเพราะคำพูดที่เธอพูดทางโทรศัพท์
นั้นไม่ใช่เรื่องปกติ

“เฮ้อ...”

ก่อนเข้าร้านกาแฟ เขาสูบบุหรี่หนึ่งมวนเพื่อทำให้สงบ

ไซโคพาท

เธอบอกว่าอาการของยอมชอกฮุนดูอันตรายและเราควร
คุยกัน

เธอพูดเหมือนรู้อะไรบางอย่าง

‘ในตอนนั้น ถึงชอกฮุนจะพูดแรงไปหน่อย แต่ก็แค่
อารมณ์โกรธปกติ’

ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อนึกถึงคนโรคจิตก็มักจะนึกถึงฆาตกร-
ต่อเนื่อง แต่ในความเป็นจริง พวกเขามีอยู่มากมายรอบตัวเรา

คนที่คิดถึงแต่ผลประโยชน์ของตัวเองก็สามารถกล่าวได้ว่า
เป็นคนประเภทนั้น

ดูท่าทางของยอมชอกฮุนในตอนนั้น ก็ไม่น่าบอกได้ว่าเขา
เป็นคนโรคจิต

อย่างไรก็ตาม ความวิตกกังวลที่อยู่ในน้ำเสียงของลีสเย-
ซอนทำให้จอห์นชินซองไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องมาพบกับ
เธอ

พอเขาเริ่มกังวลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างไ้เต็กนั้น
กับลีสเยซอน เขาก็คิดได้ว่ายอมชอกฮุนขาดการติดต่อไปแล้ว

‘ไ้เต็กนี่จับนัมจีอุ๋งได้แล้ว แต่เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่มีข่าว
อะไรเลยล่ะ’

เขารู้อยู่แล้วว่ายอมชอกฮุนมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีของ
โรงพยาบาลมยองโด

เพราะตอนที่เขาโทร.ไปหาเพื่อบอกเรื่องที่พัคอินชอบ
ถูกปลด ซอกฮุนก็พูดถึงเรื่องที่จะไปที่นั่นเพื่อจับนัมจีอง

ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีการติดต่อกันอีกเลย

‘ตอนนั้นฉันไม่ควรพูดแบบนั้น...’

ที่บอกว่าอย่าฆ่า นัมจีองและส่งตัวให้ตำรวจ

เขาพูดแบบนั้นโดยมีเจตนาที่จะให้พวกที่ได้รับการปลุก-
ถ่ายอวัยวะที่ผิดกฎหมายโดนลงโทษ แต่ในใจจริง ๆ คือเขา
เป็นห่วง กลัวว่าซอกฮุนจะก่อเหตุฆาตกรรมมากเกินไป

การฆาตกรรมก็คือการฆาตกรรม และพวกตำรวจก็ทำงาน
กันตาเหลือกอยู่

ถ้าเขาไม่พูดให้หยุด คงจะยิ่งรู้สึกกังวลมากกว่านี้

และพอไม่มีการติดต่อใดๆ เขาก็ยิ่งวิตกกังวลมากขึ้นไปอีก

ต่อไป เขาคิดจะลงมือโดยไม่พูด

‘ไม่ ต้องคอยเตือนเขาต่อไป’

เท่าที่เขาเฝ้าดูมาไฉ่เด็กนั้นดูเป็นคนรอบคอบ แต่โดยพื้นฐานแล้วก็เป็นคนเรียบง่าย

จะลงมือเมื่อจำเป็นเท่านั้น

ไม่ว่าจะมีอุปสรรคแค่ไหน หรือมีปัญหาอะไร เขาก็ไม่หยุดก้าวไปข้างหน้า

ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นใคร ยอมชอกฮุนก็จะวิ่งเข้าไปใส่

จนมินซองแค่อายากจะช่วยให้เขาไม่วิ่งไปสู่ทางตัน

การพบเจอกันวันนี้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องพวกนั้น

เขามาเจอ ลีฮเยซอน ด้วยความคิดที่ว่าอาจจะช่วยยอม-ชอกฮุนได้ แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม

“สวัสดีค่ะ”

ลีฮเยซอนลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วทักทาย

แม้แต่ท่าทางเล็กน้อยก็ยังดูสุภาพสง่างาม

“ขอโทษที่ทำให้รอนานนะคะ”

“ไม่เลยค่ะ ฉันขอโทษที่ต้องให้คุณสละเวลาอันแสนยุ่งของคุณมามากกว่าค่ะ”

“พอได้ยินแบบนี้ ถึงจะยุ่งก็ต้องออกมาครับ”

จอห์นของนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามและถามออกไปอย่างไม่อ้อมค้อม

“ที่คุยกันทางโทรศัพท์คุณหมายถึงอะไรหรือครับ ชอกฮุนเป็นไซโคพาธและอยู่ในอาการน่าเป็นห่วง”

ลียเอซอนมองมาที่เขาและยิ้มเบาๆ

เป็นเพราะเธอรู้สึกได้ถึงจิตใจที่เป็นห่วงเด็กคนนั้น

“แม้ว่าฉันจะอยู่ในตำแหน่งผู้จัดการสาขาเอเชียของอีแอลไบโอ แต่ฉันเคยเป็นนักวิจัยและนักวิชาการมาก่อน นี่เป็นความเห็นของฉันนะคะ ในตอนนั้นท่าทางของคุณยอมชอกฮุนดูน่ากลัวค่ะ”

“อาการรุนแรง ดูน่ากลัว อย่าพูดอะไรที่เป็นนามธรรมได้ไหมครับ พูดมาให้ชัดๆ เลยครับ”

“บางที...เขาอาจจะก่อเหตุฆาตกรรมก็ได้ค่ะ”

“...!”

ลีสเยซอนสังเกตเห็นว่าจอมนลินของพยายามซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงไว้

แม้ว่าเขาจะคุ้นเคยกับการปั้นสีหน้า แต่แววตาของเขาไม่สามารถซ่อนความรู้สึกได้

“ตกใจใช่ไหมคะ”

“ไม่รู้สิครับ มันดูไร้สาระมากกว่าจะตกใจ...ผมไม่รู้ว่าควรเชื่อดีไหม”

“ฉันอาจจะผิดก็ได้ค่ะ เพราะนั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นคุณยอมชอกฮูไปด้วยตัวเองค่ะ”

“ก็ใช่ไงครับ คุณเจอเขาแค่ครั้งเดียวแล้วจะรู้ได้ยังไงพูดตามตรง ผมเองก็รู้สึกไม่ดีกับสิ่งที่คุณลีสเยซอนพูดนะครับ มาบอกว่าน้องชายผมเป็นฆาตกรโรคจิตแบบนี้”

“ฉันแค่พูดถึงความเป็นไปได้ค่ะ น้องชายของคุณไม่ได้เป็นฆาตกรโรคจิตไม่ใช่เหรอคะ”

“...”

จอห์นชินซองคิดว่าเขาจะสามารถอ่านสีหน้าของเธอได้มากกว่าการคุยทางโทรศัพท์

แต่ความเป็นอัยการของเขาก็กังไม่รู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรอยู่ มันช่างน่าอาย

“จะโอเคไหมคะ ถ้าให้คุณช่วยบอกฉันเกี่ยวกับคุณยอม-ชอกฮุนตอนเด็ก ๆ”

“ครับ?”

“ฉันคิดว่าถ้ารู้ว่าวัยเด็กเขาเป็นยังไง ฉันน่าจะรู้ถึงอาการของเขาได้ละเอียดมากขึ้นค่ะ”

“...”

เห็นได้ชัดว่าจอห์นชินซองรู้สึกระมัดระวังตัวมาก

เป็นเพราะกำลังพูดถึงอดีตของคนอื่น ไม่ใช่ของตัวเอง

ในกรณีนี้ หากบอกเป็นนัยว่าพอรู้เรื่องบ้างแล้ว ก็อาจจะ
ทำลายความระแวงได้

“ฉันได้ยินจากคุณซอลอามาบ้างค่ะ ตอนเด็กเขาเป็นโรค-
ภาวะเสียการสื่อความ และมีนิสัยที่ไม่สามารถเข้ากับคนอื่นได้”

“...”

“แต่ในเรื่องนิสัย ถ้าได้ฟังจากหลายๆ คน น่าจะวิเคราะห์
อาการได้แม่นยำกว่าค่ะ”

“ผมขอถามอะไรอย่างหนึ่งได้ไหมครับ”

“ได้สิคะ”

“คุณจะไม่สนใจก็ได้ครับ ทำไมต้องทำถึงขนาดนี้ด้วย”

“อืม... คุณอัยการจอนกำลังถามฉันว่าทำไมต้องฝันทำ
ขนาดนี้ ทั้งๆ ที่ฉันเจอเหตุการณ์ที่ไม่ค่อยน่าพอใจใช่ไหมคะ”

“ครับ”

“เรียกว่าความรู้สึกผิดต่อคุณซอลอากันค่ะ”

“...!”

“ฉันไม่เคยลืมคำพูดของคุณยอมซอกฮุนในตอนนั้นได้เลย
ค่ะ”

ลียเอซอนพูดต่อไปในขณะที่เธอวางมือลงบนตักและจับ-
มือไปมา

“เขาบอกว่าเวลาของเขายังหยุดอยู่แค่ตอนนั้นอยู่เลยใช่-
ไหมคะ ฉันเองก็ยังไม่สามารถหลุดพ้นจากช่วงเวลาที่สูญเสีย
สามีและลูกชายได้ จึงรู้ดีว่าการผูกมัดตัวเองไว้กับอดีตมัน
เจ็บปวดขนาดไหน และถ้าอดีตพาเราไปผิดทาง ทำลายอนาคต
จะเป็นเรื่องที่เลวร้ายขนาดไหนกันล่ะคะ”

“...”

“ถ้าจะบอกว่าฉันเองยังดูแลตัวเองไม่ได้แล้วจะไปช่วยดูแล
คนอื่นได้ยังไง ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังอยากจะช่วยค่ะ คิดซะว่าฉัน
ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นก็ได้”

จอนมินซองถอนหายใจและพูดขึ้น

“คุณอยากรู้เรื่องอะไรครับ”

“คุณชอกฮุนกลับมาพูดได้เมื่อไหร่คะ”

“เกี่ยวอะไรกับพวกไซโคพาทหรือเปล่าครับ”

“ถ้าการถูกทารุณเป็นสาเหตุของโรคพูดไม่ได้ จะต้องมียุทธศาสตร์ในการกลับมาพูดได้เหมือนกันค่ะ การเปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยามีความสำคัญมาก”

“เขาพูดได้ในปีเดียวกันกับที่ผู้อำนวยการเสียชีวิตและสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าถูกปิด อาจเป็นเพราะรู้สึกได้เป็นอิสระจากการถูกทารุณกรรมแบบนั้นไหมครับ”

ดูจากสถานการณ์ก่อนหลัง มันก็เป็นเหตุผลที่สมเหตุสมผล

แต่ลียะซอนเริ่มวิตกกังวลมากขึ้น

“สภาพของคุณชอกฮุนในตอนนั้นเป็นยังไงคะ พูดแค่คำสองคำ พูดแบบตะกุกตะกักหรือพูดได้เหมือนคนปกติเลย”

“ไม่ต่างจากคนปกติเลยครับ ปกติแล้วโรคพูดไม่ได้ ไม่ได้เป็นแบบนั้นหรอกครับ เพราะเกิดอาการช็อกทางจิตเลยทำให้พูดไม่ได้ พอหายก็เลยกลับมาพูดได้เหมือนเดิม”

“ถูกค่ะ...”

มีบางอย่างผิดปกติแน่นอน

จากการทดลอง ผลของยาที่มีผลกระทบต่อสมองกลีบหน้า
จะต้องค่อยๆ หายไป

‘ไม่มีทางที่เขาจะกลับมาพูดได้ในทันที

การถูกทารุณกรรมและการเป็นอิสระ

‘ไม่ใช่ว่าทั้งสองส่วนไม่ได้มีผลกระทบต่อสมองมากนัก

อย่างแรกเลย การถูกทารุณกรรมที่เขาประสบเมื่อตอน-
เป็นเด็ก ส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อการเติบโตของสมอง

‘ไม่อยากจะเชื่อว่าเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้นในสถานรับเลี้ยง
เด็กกำพร้า’

เธอไม่รู้ว่ที่นั่นเป็นสถานที่แบบไหน เพราะคนที่ตามล่าเธอ
กำลังไล่ตามมา

มองย้อนกลับไป ที่นั่นก็เป็นเพียงตัวเลือกเดียวในตอนนั้น
แต่ตอนนี้เธอรู้สึกเสียใจมาก

‘สงบสติอารมณ์ก่อน’

นี่ไม่ใช่เวลามานั่งเสียใจกับเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

ต้องให้ความสำคัญกับการหาสาเหตุในตอนนี้มากกว่า

‘หรือว่ายายจะใช้ไม่ได้ผล’

ถ้ายาไม่ได้ผล ก็อาจสรุปได้ว่าการที่เขากลับมาพูดได้เป็นปกติ มาจากอิทธิพลทางด้านจิตใจที่เกี่ยวข้องกับการถูกทารุณ แต่ทว่า

‘ตั้งแต่ให้ยา ความรู้สึกก็ค่อยๆ หายไป หลังจากนั้นมา เด็กที่เคยร้องไห้ตามหาพ่อก็ไม่มีแม้แต่ น้ำตาสะกดยด’

พอเห็นแบบนี้ก็โล่งใจ

ผลข้างเคียงของยาอยู่ในขอบเขตที่คาดไว้ และเหนือสิ่งอื่นใด ‘สภาพนั้น’ ก็ไม่ปรากฏออกมาให้เห็น

ลียะเชอนคิดว่าจำเป็นจะต้องตรวจสอบกับจอมนินซอง เพราะช่วงเวลาในการสังเกตอาการหลังจากให้ยานั้นสั้นมาก

หาก ‘สภาพนั้น’ ปรากฏขึ้นมา นั่นคือหลักฐานชัดเจนว่า
ประสิทธิภาพของยามีปัญหา

“อัยการจอนคะ”

“ครับ”

“คุณเคยเห็นคุณชอกฮุนร้องไห้บ้างไหมคะ”

จอนมินซองครุ่นคิดและส่ายหน้า

“ไม่ะครับ ลองๆ คิดดู ตอนที่เข้าไปในบ้านเด็กกำพร้า
อายุแค่ห้าขวบ แต่ไม่เคยเห็นเขาร้องไห้เลยครับ แม้แต่เด็กโต
ที่เข้าไปยังร้องไห้เลยครับ”

“การแลกเปลี่ยนทางอารมณ์กับเด็กคนอื่นๆ เป็นยังไง
เหรอกะ ฉันได้ยินจากคุณซอลอามาว่าพวกเขาต้องช่วยเหลือ
กันและกันเพราะถูกทารุณ”

“เขาดูเป็นเด็กบึ้งตึง แต่ก็เอาผ้าขนหนูอุ่นๆ มาให้พวกพี่ๆ
ที่โดนตี และพยายามให้ด้วยครับ... เอ่อ แล้วก็...”

“สั่งให้เขาทำเหรอกะ แบบว่าไม่ได้สมัครใจจะทำเอง”

“...”

“เขาชอบอยู่คนเดียวใช่ไหมคะ”

“ครับ...”

“พอนึกออกไหมคะ ว่าเขาชอบทำอะไรบ้าง”

“อืม...บางครั้งเขาก็เล่นกับมด...ส่วนใหญ่เขาชอบเอาก้อนหินไปเล่นครับ”

“ก้อนหินเหรอะะะ ยังไงคะ”

“ก็เห็นเขาถือนั่นไว้แล้วก็โยนขึ้นโยนลงครับ พอถามว่าเล่นแบบนี้สนุกยังงี้ ชวนให้มาเล่นด้วยกันก็ไม่มาครับ เขาก็เล่นแต่แบบนั้น”

“คุณไม่เห็นอะไรแปลกๆ รอบๆ ตัวคุณชอกช้อนเหรอะะะ”

“อะไรแปลกๆ เหรอะะะครับ”

“ถ้ามีอะไรที่คิดว่าแปลก บอกมาเลยอะะะ อะไรก็ได้”

แน่นอนว่ามีบางอย่างแปลก

แต่สิ่งที่แปลกคือปัจจุบัน ไม่ใช่อดีต

ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่สามารถพูดได้ว่ามันเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมของยอมชอกฮุน

“ไม่แน่ใจเลยครับ...ไม่น่ามีรูปแบบนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น สุดท้ายแล้วคุณชอกฮุนโกรธที่คุณชอลอาตายจริงๆ เหรอคะ”

“ใช่สิครับ ไม่อย่างนั้นเขาจะพยายามสืบเรื่องที่พี่ชอลอาตายเหรอครับ”

“ไม่ค่ะ ฉันกำลังพูดถึงวิธีแสดงความโกรธของเขาค่ะ ไม่ใช่ที่เขาทำท่าทางเย็นชาใส่ฉันในตอนนั้น แบบดูอารมณ์ฉุนเฉียวควบคุมไม่ได้ ถึงขนาดว่าอาจจะทำอะไรรุนแรงได้นะค่ะ”

“อ้อครับ”

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของฮันชอลอา ยอมชอกฮุนเข้าไปเกือบสองร้อยคนได้

ไม่มีคำว่าให้อภัยหรือความเมตตาบนใบหน้าของเขาเลย
มีแต่ความโกรธแค้นที่มีให้พวกที่ฆ่าซอลอา

“ขอบคุณที่ตอบนะคะ ในความคิดของฉัน เขาน่าจะเป็น
ไซโคพาธแน่นอนค่ะ ยังโชคดีที่ดูเหมือนจะไม่ร้ายแรง แต่ก็อยู่ใน
ระดับที่คนรอบข้างต้องใส่ใจให้มากๆ นะคะ”

จอณมินซองพยักหน้าให้กับข้อสรุปของเธอ และถาม

“ถ้าคนรอบข้างใส่ใจมันจะดีขึ้นจริงๆ เหรอครับ”

“...”

“เพราะมีคนเลือดเย็นขนาดที่แทงคนไปแล้วไม่คิดว่าคนอื่น
จะเจ็บอยู่ี่ครับ ผมคิดว่าชอกฮุนเป็นคนแบบนั้น”

“ถึงจะเกิดมาเป็นคนแบบนั้นก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้
นี่คะ มันขึ้นอยู่กับความพยายามของตัวเองและคนรอบข้างค่ะ”

“อย่างนั้นเองเหรอครับ”

ลีฮเยซอนเห็นท่าทางที่ดูกังวลของจอณมินซองตั้งแต่ที่
เริ่มคุยจนมาถึงตอนนี้ และสังเกตเห็นว่าเขาเก็บซ่อนบางอย่างอยู่

โดยเฉพาะคำตอบในเรื่องอารมณ์ฉุนเฉียวและการใช้กำลัง

ด้วยสถานะในปัจจุบันของเด็กคนนั้น ไม่มีทางที่เขาจะแสดงภาพลักษณ์แบบนี้ออกมาให้คนอื่นเห็น แต่เนื่องจากจอมนินซงให้คำตอบอย่างมั่นใจ จึงเป็นหลักฐานว่าเขาต้องเคยได้เห็นหรือรู้เรื่องแน่

‘เขาพูดอย่างนั้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าชอกฮุนไม่ใช่ฆาตกรโรคจิต’

ไม่ได้เป็นความผิดของจอมนินซง

เขาคงเป็นห่วงเด็กคนนั้นมากเลยต้องปกป้องแบบนี้

‘แต่ถึงยังไง ก็รู้สึกวางใจ เพราะอย่างน้อยเขาก็มีคนคอยอยู่เคียงข้าง’

เธอรู้สึกขอบคุณจอมนินซงที่ทำให้เด็กคนนั้นไม่โดดเดี่ยว

ลียะซอนผสานมือค้อมหัวเพื่อเป็นการจากลากับจอมนินซง

“วันนี้ขอบคุณมากนะคะ คุณอัยการจอน”

พัคอินชอบกลิ่นน้ำลายและมองไปที่จอมอนิเตอร์

บนหน้าจอฉายภาพยอมชอกฮุนที่กำลังกลับเข้าบ้าน

“ในที่สุดก็มาสักที ขอดูหน่อยซิ ตัวตอนที่แท้จริงของแกนะ”

ในขณะนั้นเอง ก็มีเสียงดังขึ้นทำลายบรรยากาศ

กงดลค่อยๆ ใช้ตะเกียบคีบหัวไชเท้าตองขึ้นมา เหลือบ-
มองพัคอินชอบที่กำลังมองเขา

“ออกไปกินข้างนอกสิวะ ไอนี้!”

บทที่ 82 ไอ้หมอนั่น มันย้ายหนีไปแล้วครับ!

พัคอินชอบมองไปที่หน้าจออีกครั้งและพูดว่า

“หกนิ้ว”

“ครับ”

“มันเป็นคนรอบคอบมาก แก่ไม่ได้ทั้งร่องรอยอะไรไว้
ใช่ไหม”

“แน่นอนสิ นี่ใครครับ ผู้เชี่ยวชาญด้านการโจรกรรมนะครับ
ถ้าผมตัดสินใจลงมือทำแล้วไม่มีร่องรอยอะไรหลงเหลือแน่นอน
ระดับผมแล้ว”

ท่าทางกำหมัดต่อยฝ่ามือของเขานั้น ดูไม่ค่อยน่าไว้วางใจ

พัคอินชอบขมวดคิ้วแล้วตบหัวเขา

“พอฉันโดนปลดก็เลยไม่เกรงใจกันแล้วใช่ไหม”

“โอ๊ย พูดเล่นก็ไม่ได้เหรออครับ”

“เอาพอดีๆ เอะ ไฉน รู้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าแกล้อเล่น
ต่อหน้าไอ้หมอนั้น แกจะโดนตีก้นลูกตาออกมา ตาโป๊แน่”

“ก็ไม่อยู่ตรงหน้าสักหนอยี่สิบ ขนาคเรายังแอบตำ
ประธานาธิบดีลับหลังได้เลย แล้วก็ มันจะรู้หรือว่าพวกเรากำลัง
จับตาดูอยู่”

ในตอนนั้นเอง

ยอมชอกชุนที่อยู่ในจอเงยหน้าขึ้นมามองทางนี้

พวกเขาถอยหลังสองสามก้าว กระพริบตาด้วยความตกอก-
ตกใจ

พวกเขารู้สึกตกใจถึงขนาดเหวี่ยงออกเต็มหลังและหายใจ
ไม่สะดวก

ยอมชอกชุนในหน้าจอมองไปรอบๆ

ไม่ใช่ว่าเขาเจอกล้องที่ซ่อนอยู่เลยมอมมา แต่มันเหมือน-
กับการตรวจสอบสภาพแวดล้อมก่อนเข้าบ้าน

“ไฉ่เวร! ตกใจหมด!”

พัคอินชอบลูบหน้าอก รีบหายใจออกมาทันที

ตอนนั้นเขาก็เลื้อยไปเห็นहनัวที่ยืนกุมท้องอยู่

“เฮ้ย แกเป็นอะไร เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“เอ่อ ผมตกใจจนดับหาย กำลังประกอบเก็บเข้าที่เดิมอยู่ครับ”

“ทำตัวแปลกๆ นะแกนะ”

“ขนาดหัวหน้าเอง ยังตกใจจนเกือบหน้าคว่ำเลย”

“แล้วแกไม่ตกใจหรือไง มันหันมามองพอดีขนาดนั้น แต่ว่าการที่มันหันไปมองรอบๆ นั้นแปลกมาก”

“นานๆ ที่กลับบ้าน ก็ต้องเช็กก่อนเข้าบ้านไงครับ”

“ไม่ มันมีคนแบบนั้นเว้ย แบบ ไม่ชอบให้ใครเข้ามาในห้อง ก็เลยใช้ไม้ดินสอกดหรือเส้นผมติดเอาไว้เพื่อเช็คว่ามีใครเข้ามาหรือเปล่า คนแบบนั้นมีจริงๆ นะ”

เมื่อได้ยินดังนั้น หนัวก็ยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาสา่ยไปมา

“ผมหกนิ้วเองครับ ไล่ตืนสอกด? เส้นผม? ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร คิดว่าผมจะหาไม่เจอหรอกครับ ไม่มีทาง”

“แน่ใจนะ?”

“ไม่มีอะไรแบบนั้นเลยครับ ไม่มีเครื่องตรวจจับอินฟราเรดหรืออุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมอื่นๆ มีแค่กล้องวงจรปิดในบ้านหนึ่งตัว แต่ผมปิดไปแล้ว มันไม่มีทางรู้แน่นอนครับ”

กล้องที่ซ่อนอยู่ทั้งหมดเป็นเลนส์ขนาดเล็กกว่า 0.5 มม.

มันเป็นอุปกรณ์พิเศษที่มีขนาดเล็กมาก ถึงกับยากที่จะหาเจอแม้จะรู้ว่ามันอยู่ตรงไหน

หกนิ้วมันใจว่ายอมชอกฮุนไม่มีทางรู้ได้แน่

“หือ? ดูเหมือนเขาเพิ่งแพ็กกระเป๋าเตรียมจะออกไปอีกครั้งหรอกครับ”

เซียนแอ็กมองไปที่หน้าจอและพูดขึ้น

ยอมชอกฮุนไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า เปิดประตูหน้าออกมาอีกครั้งและหายตัวไป

ผ่านไปครูหนึ่งจนตึกตื่นเขากียังไม่กลับมา

“เซี่ยนแอ็ก”

“ครับ?”

“ยังแอ็กมือถือไอ้เวรนั่นไม่ได้อีกหรือ”

“ครับ”

“นานเกินไปหรือเปล่า ไม่สมกับเป็นแกเลยนะ ผีมือตก-
หรือ หรือระดับไฟร์วอลล์¹ของโทรศัพท์สมัยนี้นั้นดีขึ้น”

“วิธีการใช้โทรศัพท์มือถือของเขาค่อนข้างแปลกครับ”

“อะไรแปลก”

“เขาใช้แค่โทร.เฉยๆ เลยครับ ไม่ได้ใช้อย่างอื่นเลย”

“...?”

¹ ไฟร์วอลล์ คือ ซอฟต์แวร์หรือฮาร์ดแวร์บนระบบเครือข่าย ที่ทำหน้าที่ตรวจสอบ
ข้อมูลที่ผ่านเข้า-ออกระบบเครือข่าย จะมีการกำหนดกฎ เพื่อควบคุมการเข้า-ออก
ของข้อมูล ง่ายๆ ก็คือระบบความปลอดภัยประเภทหนึ่ง

“มันไม่ทำอะไรเลยครับ ไม่มีแม้แต่จะดาวน์โหลดหรือติดตั้งแอป ผมต้องใช้อะไรที่มันเสิร์ชได้ อย่างพวกยูทูปเพื่อที่จะเข้าไปแอ็ก ขนาดปู่ของผมยังใช้เยอะกว่าเลย ทั้งที่ไม่ใช่มือถือ 2G แต่กลับไม่ทำอะไรเลย หรือว่า...”

“หรือว่า?”

“เขาใช้ชื่อตัวเองเปิดเบอร์ทิ้งไว้เฉยๆ แล้วใช้โทรศัพท์เครื่องที่เปิดเบอร์ด้วยชื่อคนอื่น”

“ก็เป็นไปได้อยู่นะ แต่มันรอบคอบขนาดนั้นได้ยังไง”

พวกเขาใช้เวลาอยู่หน้าจอมอนิเตอร์แบบนั้นอยู่สองคืนด้วยกัน

แต่เมื่อยอมชอกฮุนไม่กลับมา ในที่สุดหกนิ้วก็หมดความอดทนจนต้องออกไปข้างนอก สองสามชั่วโมงหลังจากนั้น เขาก็ตะโกนโหวกเหวกเข้ามา

“ไอ้หมอนั่น มันย้ายหนีไปแล้วครับ!”

ที่ซ่อนของนมจิ๋ง

ตู้คอนเทนเนอร์ที่ถูกทำเป็นบ้านพัก ที่นั่นมีกล่องยาที่ใส่ยากระตุ้นประสาทไวหนึ่งกล่อง สารคลอโรฟอร์มหนึ่งขวดและยาอีกสามชนิด

แน่นอนว่าต่อไปเป็นขั้นตอนทดสอบยืนยันความปลอดภัยของยา โดยทดสอบกับร่างกายของ นมจิ๋งที่ละชนิด

หลังจากที่จัดการกับเขาด้วยวิธีบางอย่างแล้ว ผมก็มุ่งหน้ากลับบ้าน

ในที่สุดผมก็ได้กลับไปใช้ชีวิตเหมือนคนปกติสักที

หลังจากจัดการกับนมจิ๋ง คนที่เป็นตัวตั้งตัวตีจ้างวานฆ่าอันซอลลาเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ผมก็ยังโล่งใจไม่ได้

ผมเปิดประตูหน้าบ้านด้วยใจอันอบอุ่น เหมือนกับเพิ่งกลับจากการท่องเที่ยว

แต่ทว่า

‘อะไรอีกเนี่ย’

ทันทีที่เข้าไป ผมก็ถอนหายใจออกมาอึดโนมัต

เพราะผมรู้ว่ามีคนบุกรุกเข้ามาในบ้าน

บ้านผมไม่ค่อยมีข่าวของลักเท่าไร

แม้แต่เครื่องดูฝุ่นที่ทุกบ้านจะต้องมี ก็ไม่มี

ทำไมนะเหอ เพราะไม่จำเป็นไงละ

ผมใช้ฝุ่นเป็นอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยตรงทางเข้าบ้าน

ฝุ่นพวกนั้นเรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบ และมีเพียงผม
เท่านั้นที่รู้

โดยเฉพาะตรงทางเข้า มันถูกจัดเรียงอย่างระมัดระวัง
ทุกครั้งที่ผมออกจากบ้าน

มันเป็นเส้นทางที่ง่ายที่สุดสำหรับเข้าออก หากสามารถ
เปิดประตูหน้าได้

และตอนนี้ผมสังเกตเห็นว่าการจัดเรียงของฝุ่นบนพื้น
ในโถงทางเดินนั้นกระจัดกระจายไปหมด

‘ดูเหมือนจะไม่ได้แต่ต้องอะไรเลย...’

ผมมองไปรอบๆ ก็ไม่พบการเปลี่ยนแปลงอะไร

ถ้าผมไม่เห็นฝุ่นที่กระจาย ก็คงนึกว่าไม่มีใครบุกเข้ามาที่นี่

‘ไร้ร่องรอยขนาดนี้ แสดงว่าไม่ใช่แค่หัวขโมยทั่วไป’

ผมไม่รู้ว่าคนที่บุกเข้ามามันอยู่ที่ไหน เลยไปจับไม่ได้

แต่มันต้องกลับมาอีกแน่ในตอนที่ย้ายออกไป

ผมจึงตัดสินใจเข้าไปในห้อง คว่ำกระเป๋าและออกจากบ้าน

ผมเคยชินกับการทิ้งข้าวของ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าหรือผ้าห่ม
ผมค่อยไปซื้อใหม่ทีหลังเพราะมักจะย้ายบ้านบ่อยๆ

และไม่มีของมีค่า

“ฮัลโลครับ ผมคนที่เช่าออฟฟิศเทลห้อง 503 นะครับ”

ผมบอกเขาว่าจะย้ายบ้าน และเงินค่าเช่าที่เหลือตามสัญญา
จะจ่ายเป็นก้อนให้

และขอให้นายหน้าขายบ้านทันที

ต้องทิ้งร่องรอยไว้บ้าง เพื่อให้พวกมันไล่ตามมาได้

ลีฮันซอง ประธานขององค์กรที่ชื่อบลูม กำลังดูข่าวอาชญากรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา

ดูผ่านๆ ก็ไม่มีอะไร แต่ยิ่งดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึกว่ามันปกติมากขึ้นเท่านั้น

-คดีฆาตกรรมเมืองเกาหลี่-จิน ย่านการีบัง

-คดีฆาตกรรมในตึกบริษัทรับเหมาก่อสร้าง

-คดีกักขังและมีผู้เสียชีวิตแบบไม่ทราบชื่อจำนวนมาก
เขตซ็องย็างนี่ 4

สถานที่ที่เกิดเหตุฆาตกรรมกับผู้เสียชีวิตมีความเกี่ยวข้องกับตระกูลลี คาร์มบิต และปีศาจหมา

จู่ๆ พวกคนที่เคยเล่นงานบลูมก็ถูกกวาดล้าง

ยกเว้นคดีที่เขตซ็องย็างนี่ ผู้ต้องสงสัยคือ 'ไอ้ตาโป'

เขาเป็นฆาตกรที่ชอบดิงลูกตาเหยื่อออกมา

‘หมอนี่ที่ถูกเรียกว่า ‘ไอ้ตาโป’ มีความเกี่ยวข้องกับคดี-
ฆาตกรรมบ่อน้ำที่ภูเขาพุกักด้วย’

เหยื่อคือคิมซอนซู ผู้บริหารของแก๊งมังกรดำ

เขาเป็นคนที่โอหยาบโจ่งไปที่ย่านชองบุก เมื่อยืนยัน
ตำแหน่งของคังชินแจที่มีข้อมูลรั่วไหลออกมา

‘เหตุการณ์ฆ่าฟันที่บ้อมปรากาก็แปลกเช่นกัน คนที่
ไปฆ่าคังชินแจ หักหลังคิมซอนซูและแปรพัคตร์ทันที มันไม่-
สมเหตุสมผลเลย’

คังชินแจสูญเสียรากฐานเกือบทั้งหมดของเขาไป

แม้ว่าจะมีชีวิตรอดก็ยังคงยากที่จะพลิกสถานการณ์

พวกลูกน้องจะไม่รู้เลยหรือ

ไม่สิ โอหยาบโจ่งถึงขนาดดูคนไม่ออกเลยหรือ

เป็นถึงช่วงเวลาที่สำคัญสำหรับโอหยาบโจ่ง

จึงมั่นใจได้ว่า คิมซอนซุกผู้หักหลังคังชินแจจะเลือกเฉพาะ
คนที่มีความซื่อสัตย์เท่านั้น

‘มันต้องมีอะไรแน่’

แม้กระทั่งหลังจากที่คิมซอนซุกกลายเป็นแบบนี้ จู่ๆ
ชนของมันก็ไปโผล่ที่ตึกบีดี บิลด์িংพร้อมเปิดฉากยิงฆ่าโอฮยอนโจ

ถ้าตัดสินจากผลลัพธ์เพียงอย่างเดียว มันไม่ต่างอะไรกับ
การที่แก๊งมังกรดำและองค์กรนักฆ่าทั้งสามองค์กรถูกกำจัด
ออกไปหมดทีเดียว

เรื่องบังเอิญ? ไม่มีทาง

เรื่องนี้ใครบางคนเป็นคนทำ 100 เปอร์เซ็นต์และผลก็
ออกมาตามที่ตั้งใจไว้

‘ดร.นัมก็เหมือนกัน...’

คดีฆาตกรรมย่านพยองซัง

ศพทั้งสองที่พบในบ้านของนัมจีอุ่งเป็นตัวแทนของเขา แต่
สิ่งที่สำคัญคือห้องใต้ดินของบ้านถูกพบด้วย

ประวัติการคำอวัยวะและชิ้นส่วนร่างกายที่เก็บอยู่ในสาร-
ละลายฟอร์มาลิน

พอเรื่องนั้นเปิดเผยออกมา เท่ากับนมจืดจืดสิ้นหมด
ทุกอย่าง

และมันไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น

คดีฆาตกรรมโรงพยาบาลมยองโด

เห็นได้ชัดว่ามีการผ่าตัดปลูกถ่ายอวัยวะผิดกฎหมายที่
นมจืดต้องเข้าไปเกี่ยว การสังหารหมู่จึงเกิดขึ้นที่นั่นอีกครั้ง

เป้าหมายคือนมจืดแน่

พอพลาดจากที่พยงซัง เลยตามไปถึงที่โรงพยาบาลเพื่อ
หานมจืด

‘ทำไมถึงไม่ฆ่านมจืด แต่จับไปเฉยๆ ...’

เขาเป็นคนเดียวที่ไม่ถูกฆ่า

นอกนั้นคือตายกันหมด

ถ้าเป็นการลักพาตัว น่าจะเอาไปสืบข้อมูลหรือเพื่อเจรจา
เรียกค่าไถ่

ในกรณีนี้ ผมคิดว่าอย่างแรกมีความเป็นไปได้สูง

‘หรือว่า...เรื่องทั้งหมดเป็นเพราะนมจี๋องเธอ’

ถ้าลองคิดให้ถี่ถ้วน นมจี๋องอยู่ในความเชื่อมโยงระหว่าง
เหตุการณ์ทั้งหมด

นมจี๋องมีความเกี่ยวข้องกับการลักลอบค้าอวัยวะกับแก๊ง-
มังกรดำ และมีความเกี่ยวข้องกับการจ้างวานฆ่า

ถึงแม้ว่าเหตุการณ์จะยังไม่ถูกเปิดเผย แต่บลูมก็ได้รับ
อันตรายเช่นกัน

เคย์, เจย์, เดซี่ (พัคมีฮยัง), คุณลี (ลีคยองโฮ), แมรีโกลด์
และนักฆ่าอีก 4 คน

พวกเขาเสียชีวิตและหายสาบสูญ โดยยังไม่มีที่ยืนยันว่า
โดนใครจัดการ ยกเว้นนักฆ่าห้ารายที่ถูกฆ่าโดยคนที่ไม่สามารถ
ระบุตัวได้

‘ถ้าไม่ซ่อนตัว พวกเราเองก็คง เสียหายมากกว่านี้’

ไอ้ตาโป

ถ้ามันทำเรื่องทั้งหมดนี้ แล้วจุดประสงค์ของมันคืออะไร

ลีฮันซองยังคงคิดก็ยังไม่เข้าใจ

เป้าหมายมีเพียงนับมือจริงๆ เหนอ

ผลลัพธ์นั้นยอดเยี่ยมเกินกว่าจะมุ่งเป้าไปที่คนคนเดียว

แก๊งมังกรดำ องค์การอาชญากรรมที่ใหญ่ที่สุดในเกาหลี
ถูกกวาดล้าง องค์การนักฆ่าสามแห่งถูกยุบ ส่วนบลูมเองก็สูญเสีย
กำลังไปครึ่งหนึ่งและยังต้องหลบซ่อนอยู่

‘ถึงจะเรียกมันว่าไอ้ตาโป แต่นี่ไม่ใช่สิ่งที่คนคนเดียวจะ
สามารถทำได้’

ลีฮันซองตัดสินใจว่าอีกฝ่ายเป็นกลุ่มที่ยังไม่เปิดเผย

ยังไม่มีแหล่งข่าวใดบอกว่าพวกของบลูมถูกจับได้ ตราบไต
ที่ยังหลบซ่อนตัวอยู่ จึงไม่ได้กังวลมากนัก แต่การไม่รู้ตัวตน
ของอีกฝ่าย ก็ทำให้รู้สึกไม่สบายใจอยู่มากพอสมควร

‘หลบไปนานกว่านี้น่าจะดีกว่า หากพลาดไปอาจทำให้
โปรเจกต์ที่เกี่ยวข้องกับชินฮวาเกิดความคลาดเคลื่อนได้’

เกือบจะสำเร็จอยู่แล้วเชียว

สิบเจ็ดปีที่แล้ว โปรเจกต์ที่ตกอยู่ในวิกฤตเพราะการขัด-
ขวางของชอบของกุก ซึ่งมีค่าใช้จ่ายมากมายมหาศาลและ
ใช้เวลามากกว่าสิบปี หลังจากการทดลองกับร่างกายมนุษย์
จำนวนมาก มันกลับปรากฏตัวก่อนที่โปรเจกต์จะสำเร็จผล

แต่ทว่าในตอนนั้นเอง

“...!”

ลีฮันซองอ้าปากค้างเมื่อเขาเห็นรายงานข่าวด่วนพิเศษ

“ตอนนี้ดิฉันอยู่ในที่เกิดเหตุคดีฆาตกรรมในเมืองชวอน
จังหวัดคยองกีโด คนร้ายมัดเหยื่อไว้กับเสาเหล็กที่ท่านเห็นตรงนี้
และเผาจนเสียชีวิต เจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวว่า วิธีการฆาตกรรม
ที่โหดเหี้ยมทำให้คิดโยงไปถึงสมัยยุคกลาง อีกทั้งคนร้ายยังทิ้ง
ข้อความไว้ในสถานที่เกิดเหตุด้วยค่ะ”

ในหน้าจอก็มีคำว่า ‘บลูม’ ถูกเขียนด้วยเลือดอยู่บนพื้น

“ตามข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับมาอย่างลับๆ คำว่า “บลูม” เป็นชื่อขององค์กรนักฆ่าองค์กรหนึ่ง ตำรวจสันนิษฐานว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำของบลูม และกำลังวางแผนที่จะดำเนินการสอบสวนต่อไป”

ลีฮันซองจึงจนพูดไม่ออก

มันดูเหมือนเป็นการกระทำของบลูมที่ส่งถึงตำรวจ และก็
เป็นคำเตือนถึงพวกเขาด้วยเช่นกัน

เป็นการเตือนว่าต่อไปคือคิวของบลูม

“ท่านผู้ชมคะ! ตามข่าวที่ดิฉันเพิ่งได้รับมาเมื่อสักครู่ ตัวตนของเหยื่อถูกเปิดเผยแล้วค่ะ การเปรียบเทียบบันทึกทางทันตกรรมเปิดเผยว่าเหยื่อคือ ดร.นัมจีอุง ผู้เสียชีวิตในคดีฆาตกรรมย่านพยองซังคะ ถ้าอย่างนั้นร่างที่มีใบหน้าของ ดร.นัมจีอุงที่พบในย่านพยองซังคือใคร ฉันจะไปที่สถาบันนิติเวชตอนนี้เลยคะ!”

แม้แต่ นัมจีอุง ก็เสียชีวิต

และยังทิ้งความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับบลูมไว้อีก

ลีฮันซองโทรศัพท์หาอาร์ทันที

“บอกให้นายหน้าทั้งหมดมารวมตัวกัน! เดี่ยวนี้!”

ตัวอย่าง

มัจจุราชพลังจิต 5

Perfect Crime with Telekinesis (염력으로 완전범죄)

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

임력으로 완전범죄

PERFECT CRIME WITH TELEKINESIS

By Seolhwadam

Copyright © Korea edition year, Seolhwadam

Thai Translation Copyright © Thai edition year, AMARIN

All rights reserved. Thai translation rights arranged with Seolhwadam c/o MUNPIA

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

설화담

มัจจุราชพลังจิต เล่ม 5 / 설화담: เขียน; อธิชา วงศาโรจน์: แปล จาก 임력으로 완전범죄
(PERFECT CRIME WITH TELEKINESIS).— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1) 408 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. อธิชา วงศาโรจน์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6687-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร สีน้ำเงิน

ราคา 199 บาท